

Der maatte i det hele taget gøres Regning paa et Bibliotekslokale, som med de kommende Udvidelser for Dje var i Stand til at rumme omtrent 50,000 Bind. Det medførte i Virkeligheden en Forsøgelse af Udgiften af omtrent 10,000 Kr. — Den Gang mente man, at det var nødvendigt, at man sondrede de forskellige Bygninger fra hinanden; Skolebygningen for sig, Gymnastikhuset for sig og Rektorboligen for sig. Jeg tror, at navnlig denne sidste Omstændighed, Sondringen i forskellige Bygningskomplekser, har medført Størstedelen af den Difference, jeg har omtalt, nemlig vistnok over 50,000 Kr. Da der senere blev Spørgsmaal om en Skolebygning i Odense, saa havde man Erfaringen fra Aalborg for Dje, man saa, at det ikke var nødvendigt, at Skoler byggedes paa den Maade, og at den store Merudgift rimeligvis vilde kunne undgaaes, hvis man byggede de forskellige Bygninger sammen i et Komplex, og dette er netop Tilfældet med Planen til Odense Latinskole, der er Rektorboligen og Gymnastiklokalet sammenbygget med Skolebygningen til et Komplex, og derved er det navnlig, at der er blevet sparet en særdeles stor Sum. Men det ligger vel, mener jeg, i Forholdets Natur, at denne Ekstrekonstab fra Ministeriets Side, som jeg maa kalde den, kan ikke være præjudicerende for Bedømmelse af, hvad der forelaa, eller hvorledes Opgaven skulde løses, den Gang Spørgsmaalet om Aalborg Latinskolebygning forelaa. Da havde man jo ikke en saadan Erfaring, man stod lige over for til Dels nye Forbringere og famlede, om jeg saa maa sige. Men det beroligende for Ministeriet den Gang var, at uagtet Beløbet som saa betydeligt op over, hvad Ministeriet oprindeligt havde tænkt sig, uagtet det altsaa var under et Pres, kan jeg sige, fra de paagældende Myndigheders Side, at man som saa højt op — det blev udtalt, at skulde Skolen fyldestgøre sit Formaal, kunde den ikke bygges billigere — kunde man dog berolige sig med, at det paa langt nær ikke er de Udgifter, som Bygninger af lignende Art i de nærmest liggende Lande, Sverige og Tyskland, have kostet. Jeg kan i øvrigt ogsaa fuldstændig slutte mig til, at der bør udvises Økonomi ved Bygningsforetagender her i Landet; men den kan jo ogsaa drives for højt op, hvor respektable Bestræbelserne end ere, og den er under alle Omstændigheder lokal dansk, thi det er givet, at de tilsvarende svenske Bygninger og de tilsvarende tyske Bygninger i den sidste Tid gaa langt, langt ud over, hvad vi — og jeg mener med Rette — bør lade os nøje med her. Det vil under alle

Omstændigheder være et betydningsfuldt Forsvar for den Minister, som uden at have en forudgaaende Erfaring at holde sig til skal tage Bestemmelse om, hvorledes der skal bygges, at der i alt Fald er udvist en Økonomi derved, som er betydelig større end vore tilgrænsende Lande have udvist under tilsvarende Forhold. Alle disse Tal og alle disse Oplysninger ville jo selvfølgelig paa fuldstændig Maade komme frem, hvis der skulde blive Tale om en Rigsretsaktion. Jeg kan kun sige, at saaledes som Forholdet forelaa, skønner jeg ikke rettere, end at den tagne Beslutning er en saadan, at den er forsvarlig, og efter min Overbevisning ikke vil kunne føre til en Domsældelse ved Rigsretten af den paagældende Minister. Noget andet er, at med de bundne Erfaringer for Dje ville Udgifterne — jeg haaber, det maa kunne lykkes — til de eventuelle nye Bygninger til lærde Skoler, hvortil der er Trang paa flere Steder, og som efterhaanden forhaabentlig ville blive opførte, kunne nedbringes ikke lidet i Forhold til, hvad denne Skole har kostet. I Forhold hertil maa jeg indrømme, at den har været dyrere end vi nu behøve at gøre disse Bygninger, men jeg kan ikke erkende, at den har været dyrere, end det var forsvarligt under de Forhold, hvorunder den blev bygget.

Th. Nielsen: Den højtærede Udenrigsminister har jo gjort Rede for, hvilken Hjemmel han mener at have haft for de Midler, der ere blevne anvendte i Hull i England, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg har ikke badlet selve Bevillingen, og denne Post er for øvrigt noget, som er blevet fremdraget af hele Udvalget, saa jeg har ikke Grund til særlig at føre Ordet videre i denne Sag. Mod selve Realiteten, Anvendelsen af disse Penge, har jeg for min Part ikke noget at indvende, og jeg har heller ikke opfattet Statsrevisionens Betænkning anderledes, end at den ønsker, at Ministeren vilde søge Hjemmel til denne Pengeanvendelse. Han har jo nu søgt at gøre Rede for de Grunde, hvorfor han mente at have denne Hjemmel, hvilket jo navnlig laa deri, at Rigsdagen havde tiet stille dertil i saa mange Aar. Jeg skal ikke udtale nogen bestemt Mening, men jeg tror, at det væsentlig ligger deri, at Rigsdagen ikke har været klar over, at Pengene gik paa denne Maade og bleve brugte, uden at formelig Hjemmel blev søgt opnaaet fra Rigsdagens Side. Jeg nærer ikke Tvivl om, at naar den ærede Minister vil søge denne Hjemmel i de følgende Aar, vil han saa den.